

iniuria, que inferat personæ alicui, quandoque re-
fundat in Deum, & in Ecclesiam, & tunc debet ali-
quis propriam iniuriam ulcisci, sicut patet de He-
bra, qui fecit ignem descendere super eum, qui vene-
rant ad ipsum captivum, & legitur de Regum 1.
Et similiter, Elifasi maledixit pueris cum iriden-
tibus 4. Regum 2. In quantum vero iniuria in ali-
quem illate, ad eius personam pertinet, debet eam
tolerare, si potest, si expediat. Et opuse, 19. con-
tra impugn. Relig. cap. 14. probat, quod Apo-
stoli viti maledicentibus resistere possunt,
eosque repellere, non amore privata gloriæ,
sed communis utilitatis. Sed si quis publicè
dicat, quod aliqua communica Religiosorum
est ingrata V. G. id refundat in maximam iniu-
riam Dei, cuius obsequiis illa communitas est
specialiter mancipata, quasi Deus toleret sibi
servitiū a personis ingratis in his nota notatis;
eo modo, quo iniuria heret Principi, de quo
dicetur, quod toleraret in sua aula servos
sceleratos. Et Postatus q. 2. in cap. 42. Genes.
ait, Si autem iniuria facta sit alicui communitati
non debet aliquo modo remitti sine congrua satisfac-
tione, & penitus. Idemque cenet, si iniuria
facta sit personæ alicui communi. Ex quibus
concludo, quod iniuria facta alicui commu-
nitati a quocunque personæ facta sint, tolerari
non debent nisi forte prudentia tolerare sua-
deret ad tempus in aliquo casu speciali.

CAP. III.

De forma dandi alicui licentiam li-
bros imprimendi.

RATER N. Ordinis N. Generalis
R. P. F. N. Salutem. In quadam mi-
nistrantis Ecclesiæ curam, sollicitudi-
nemque, meritis licet imparibus,
evocati sedulo inuigilare tenemur, ut quos in
Domino filios quotidianis oneribus, doloribusque
in vitam caelestem parit mater Religio,
editosque non desinit tenerioris scientiæ lacte
resciscere, ablatiatis autem solidioris doctrinæ
elbo enutrit; ceteris quoque cum Religionis,
tum Ecclesiæ alumnis conquistata sapientiæ
communicatione, verbo, vel scripto nunquam
non profinet. Sapientiæ enim abscondita,
& thesaurus inditusque utilitas in veris
que per se graviter dixit Sapiens. Quod
quidem si a nobis parvi penderetur, muneri
nostro desse videremur. & scientiæ donum
per sterilitatem evertentes Religiosi, velut in-
fecunde arbores cultori suo fructum deneg-
antes, & vita mererentur excidi. Quamo-
brem cum ex literis tuis, quas nuper misisti,
nobis innoverit, maximo te ingenio, studioque
in sacram Genesim commentaria peperisse, que
lucem publicam aspicere exoptas, omnique
rogaveris, ut nostra tibi pro eisdem pralo su-
biciendis, licentiam, ac facultatem impetiri
dignaremur. Nos attendentes, eum, qui Dei

beneficio rectè aliquid fecerit, ceteris quoque
iuxta D. Basilij sententiam, notum facere
debere: Miserrimumque esse habenti a Deo
gratiam intellectus posteris suis, idest, stu-
diosis, nihil scriptum dimittere: precatam
tibi licentiam, ac facultatem harum serie con-
cedimus, & elargimur; modo tamen duo ex
Ordine nostro Theologi, a P. F. N. huius Pro-
vinciæ Provinciali deligendi hac, quæ in sa-
gram Genesim scripto persecutus es, accurate
admodum viderint, & perlegerint, atque ad
maiores Deo gloriam, Religioni decus, proximoque
utilitatem coquirendam opportuna exi-
stimaverint. In quorum fidem, &c.

1. Noto 1. quod antequam libri edantur,
tres requiruntur licentiæ: 1. enim requiritur
Superioris religionis licentia. Et hoc puto
ne aliquid sordidi, inordinati, & obfcuri in
illis continetur, quod possit librum, & Reli-
gionem simul deturpare, obfcurare, & deni-
grare, sicut enim tam acuti huius ætatis libro-
rum, sacratissimi critici, ut libros libere non
sint contenti, sed eos velint cribrare, & reci-
brare accurate non solum, sed & immiserico-
diter; nam plurima in libris nitentia licet ex-
periant, maculis tamen quibusdam, quas aut
iniuria fudit, aut humana perdam cavit natura,
offenduntur, hasque memoria diligenter man-
dant, ut postea in compitis, & trijuxta cunctis
propalant. Miserrima gens, quæ putat, ex alio-
rum quilibet nitore sibi comparari, 2. re-
quiruntur licentiæ Inquisitorum, &c. Et hoc
puto, ne impia sub dulci melle venena lateant,
impura enim lectio maximum est vitium ir-
ritamentum, & ad corrumpendos animos po-
tentissime valet; unde meritis acutissimis Theo-
logis, & perpicacissimis probandi, antequam
edantur, libri traduntur, qui in hoc mu-
nere tenentur esse exquisitissimi, ne, si errores
irrepant, prohibeantur, cum auctorum damno,
& vituperio, ac infanti, & imperiti vulgi detri-
mento, quod fugientes, & prohibitos libros
vndequeque venantur, quasi in illis sapientiæ ab-
sconditi thesauri recludantur, & in concessis
vulgaris solum disciplina continetur. Plebs
curiosorum fanaticæ, quæ in pulvere aurum
querit, ac si sancta mater Ecclesia Catholica,
simulque pia, quando in aliquo scriptore erro-
res irreperunt, si doctrina alias sit futura vi-
lis Christiano populo, erroribus resecatis, li-
bros non concederet. Secularis tertio politia
libros sua examinat trutinæ, ne quod scilicet in
ijs contra statum Reipublicæ dogma, quod po-
puli constantiam enecat, pacemque publicam
turbet, doceatur; sicut enim cudentæ monetæ
severas leges fert, & tuetur, ita etiam de libris
idem sibi statuendum, tuendumque esse opina-
tur, & merito, nam plus est animos, quam si-
dem commerciorum corrumpi. Et denique
omnes eo tendunt, ut sicut non temere quævis
esculentia citra delectum palato admittenda ce-
sesmus, nisi antea simus per omnia certi de eo-
rum salubritate, sic quoque, immo multo dili-
gentius curandum est, ne quælibet quorumlibet
nugæ quibuslibet legi permittantur. Pro libro-
rum impressione vide, quæ dico to. 2. Relig. q. 1. c. 9